

GRECSÓ KRISZTIÁN

Mondatok 1.

*Fordulásból, úgy képzelem, úgy adnám az elsőt.
És a viasz bőrű isten üvegszeme megrepedne.
Pofon lenne vagy rúgás, valamiért ez mindegy.
De a mozdulat rebbenése, az ijedt állatoké ilyen.*

*Vagy mintha polkába dőlnék, vetném a párom.
Abogy a basadozott, lékelt földet ásta ősszel az apám.
Huzalizmok, rostok feslett kötege pattan el ilyenkor.
De szolgál a párálló test: üt, csak üt, csak üt.*

*A szükség rózsakert vagy húgyfolt, de nem és.
Szó van a mindenhol jelentkező maró érzésről.
És hogy nem ilyen ember szerettem volna lenni.
Hasad az idő tovább, számolok hűtlen reggelekkel.*

*Mi végre tartottam a becsület sósvízében magam.
Ha zsírba, szarba panírozom aztán, és mások.
Nem így képzeltem a színre szín, számra szám szabályt.
De már nem tehetek úgy, mintha nem ismerném.*

*A lapjárást negyvenévesen az ostobák emlegetik.
Hogy rossz lenne vagy cinkes a központi pakli.
Mézgás fatörzsek sebhelyeit látom, ha behunyom.
A szemem ég, és mégis szebb látni azt, mint mást.*

Mondatok 2.

*Édesanyám rengeteg tujáinak libasora.
Szökken a császárfá, tépett csaláncsokor.
Kínából küldte az előbbit utánvétellel a posta.
Zsíros bőrök, lusta, szép szalonna.*

*A céklavér mindent megfest, ahogy értetek is.
Kiontatik, de nem lesz a bűnnek bocsánata.
Sudár hagymavirág inog a huzatban.
Hogy maradt minden így félbe?*

*Mikor múltak el, amik elmúltak, a mindenek?
Melyik volt az utolsó telefon, a-már-mindegy-is?*

*Cukros nevetések léha lajstroma.
Mi van meg ezekből a mostban?*

*Roppan a panír, a zsír alján égett hordalék.
A boldogság ülepedő élesztőszaga.
Mit jelent az a szó, hogy cunájt?
Miféle szilánkok vagyok, mennyi múltmaradék?*

*Édesanyám apró léptek, édesanya harangszó.
Van-e torta a fagyasztóban tartalék?
Mennyi réteg hántható le, amíg még vagyok.
Vagy belőlem valaha valami ott ragadt.*

Mondatok 3.

*A fény szennye, „nyitva”, folyékony csillogás.
Az Orion-övön égitestek sápadt sziluettje.
Mint kifeküdt fű, vagy fehéren fehér hímzés.
Ballonkabátos férfi a tömény téli éjszakában.*

*Szaladjon mind, iparkodik a város.
El-elnézem a hegyek korpás sörényét.
Az udvarban vijjogás, denevérfogócska.
Danieliszné turkál a szelektívben.*

*Lapul az idő, semmi maradandó.
A lépcsőházat bármедdig hűséggel koptatod.
Ki kell-e törölni a neveket a telefonból?
Még a harmadikon is újragújítani a villanyt.*

*Itt élek, a leltárt a bűn körmöli kedvvel.
A borosüveg összetéveszthetetlen csengőkoccanása.
A postaládában boríték, papírfehér csillogás.
Ki előtt kellene titkolódnom?*

*Hazaérek, és valami mindig megcsap.
Mintha tükörben látnám, hogy hamis.
Fals, téves, kisiklott, savanyú.
Már nem lehet másképp játszani.*

*Végiggondolom, rájövök, hogy nem.
A józanész, mint az őszi muskátli.*

*A rend kedve, hit a feltámadásban.
Bizalmas közlés, esetleg még valami.*

*Nincs szabály, jóvátétel van, lázadás.
Láz inkább, eltévészett este.
Nem balad előre nagyjából semmi.
Az egyik időpont foglalt, a másik elfeledve.*

DEÁK BOTOND

Kölcsöntulajdonság

*Eleinte olyan pillantásokkal mérjük
egymást, ahogy a vadidegenek szokták.
Ez mindenkinél elmúlik, mint
mozdonyok sípjainak távolodó panasza.
A hajnal olyan, akár egy bánatos
fegyverszünet, s ha magadra maradsz,
elfog a csendes félelem.
Mikor a megszenvedett időd letelik,
úgy röppen el összes kölcsöntulajdonságod,
mint pap szájából a füstkarika.*

A hínáros folyammá változott idő

*Lassan és unottan készülődik a végzetre,
csuklik és vonaglik az alázattól.
Valami megállíthatatlanul sodorja tovább
a vízben, és nem meri kinyitni
a szemét, mert ha kinyitja, menten elájul.
Az idő gyorsul, az időben való cselekvés,
a feladatmegoldások pedig lassulnak.
Talán ahogy egy Afrika közepére tévedt
sirály, olyan idegen, úgy
tántorog lépcsőről lépésre.
Úgy szól az ítélet, hogy elég volt belőle,
s már a hínáros folyam is úgy hiányzik,
hogy szinte belehal.*